

ANNA TODD

Respect pentru cărți și cărți

Nimic mai puțin

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
OANA DUȘMĂNESCU

TREI

Într-un viitor nu foarte îndepărtat...

— Tati?

O voce fragilă se aude în bezna dormitorului meu. Mă înclin și aprind veioza, iar ochii mi se obișnuiesc cu lumina care se răspândește în toată încăperea.

— Adeline? Ce s-a întâmplat?

Mă ridic și-mi trag pătura peste piept, amintindu-mi că nu sunt îmbrăcat. Mă uit la soția mea; i se vede spatele gol. Doarme pe burtă, întinsă ca de obicei. Fetița se freacă la ochișorii căprui cu mânuța.

— Nu pot să dorm.

Mă simt cuprins de ușurare.

— Ai numărat oițele?

I-a fost greu să doarmă în ultima vreme și încerc să nu mă-ngrăjorez prea mult din cauza asta. Medicul spune că-i e dificil să-și

trimită mintea activă la culcare noaptea, lucru destul de normal pentru vârsta ei. Adeline dă din cap.

— Şi poneii. Am numărat şi poneii. Unul albastru, unul roşu şi unul galben şi certăreţ.

Încerc să nu râd.

— Un ponei galben şi *certăreş*?

— Da. I-a furat fursecul celui albastru.

Mama fetiței mele se agită în somn, dar nu se trezeşte. Îi trag pătura peste spatele gol, în caz că se va întoarce cu faţa în sus.

Mă uit la fiica mea, care are ochi ca ai mei, şi nu-mi mai ascund amuzamentul în faţa imaginării ei bogate. E atât de creativă pentru vârsta ei şi spune mereu poveşti cu pitici şi prinţi şi alte lucruri fantastice.

Zâmbind, îi întind mâna, iar ea îşi mută ursuleţul sub celălalt braţ şi mă prinde de degete. Biata jucărie de plus mai are puţin şi se dezintegreză. În afara de şcoală, nu se duce nicăieri fără el şi uneori găsesc chestia asta blânoasă în geanta mea, când ajung la şcoală.

— Ce zici să ne vedem la bucătărie ca să-mi spui ce se întâmplă mai departe?

Ea dă din cap, iar eu îi sărut mânuşa.

— Vin şi eu într-un minut, iubito, adaug, ca să-mi pot pune pe mine nişte pantaloni de trening.

Adeline se uită la mama ei, apoi din nou la mine, înainte de a se îndrepta spre uşă. Apoi se răsuşeşte.

— Putem să mâncăm o prăjitură cât vorbim? întrebă mica mea negociatoare.

E exact ca mine, mereu vrea dulciuri. Arunc o privire spre ceasul de pe noptieră. E douăsprezece şi jumătate şi mâine-dimineaţă are şcoală. Pentru că sunt învăţătorul ei în clasa întâi, n-ar trebui să-o încurajeze să mănânce dulce în mijlocul nopţii...

— Te rog, tati?

Ştiu că trebuie să fiu responsabil şi că n-ar trebui să-o las să mănânce dulciuri cu şase ore înainte să se trezească şi să meargă la

școală. Mama ei o să mă omoare, dar știu la fel de bine că și ea i-ar ceda. Ochii aceia mari și căprui și ursulețul din brațele ei îmi amintesc că nu va fi mai fi copil prea mult timp.

Adeline mă așteaptă.

— Ia una și pentru mine. Vin și eu până când alegi tu *cele mai mici prăjituri din cutie* pentru noi.

Zâmbește, convinsă c-o să-i dau voie.

— Pe cele *mici*, bine?

Îi zâmbesc. Ea mă aprobă și ieșe din dormitor. Mă ridic în picioare și-mi iau pantalonii de pe podea.

— Fraier, se aude vocea somnoroasă a soției mele.

Îmi trag pantalonii pe mine.

— Ești trează? întreb eu, prefăcându-mă surprins.

Ea se răsucește și-și înaltă brațele deasupra capului, iar cearșaful îi cade până la talie.

— Desigur.

Un surâs adormit i se întinde pe față frumoasă.

— Lașo, o necăjesc eu.

— Ești ușor de manipulat.

Încerc să-mi iau privirea de la chipul ei. Dacă-mi permit să admir sânii goi ai soției mele, n-o să mai plec niciodată din camera asta.

După ce mă îmbrac, mă aplec, mă sprijin cu genunchiul pe marginea patului și-mi lipesc cu blândețe buzele de fruntea ei. Are ochii închiși când mă desprind de ea și buzele strânse într-un zâmbet plăcut.

Plec din dormitor și, când ajung la bucătărie, Adeline ține ursulețul într-o mâna și un fursec imens în celalătă.

— Asta nu pare a fi cea mai mică prăjitură.

Deschid frigidere și scot carafa cu lapte. Adeline surâde și limba îi ieșe printre dinții lipsă. Crește prea repede.

— Credeam c-ai spus *cea mai mare*, mintea ea.

Landon

Tortul aniversar al lui Ellen e la mine în mâini, gata să-l duc la parter. Nora stă lângă ușă, luându-și la revedere de la Posey și Lila. O văd pe Nora care-și pune o pereche de teniși albi; poartă șosete care au drept model felii de pizza.

— Ești gata?

Pun tortul pe măsuța roșie de la intrare, iar ea dă din cap. A fost tăcută de la discuția noastră din baie și nu știu cum să încep cu ea o conversație acum. Am fost de acord că nu voi încerca să schimb, că n-o să insist să-i aflu secretele și nici n-o să ajut să-și care bagajele. M-a avertizat la nesfărșit că nu e bună pentru mine, că nu poate fi femeia de care am eu nevoie.

Cum poate fi aşa, când nici eu nu am habar de ce am nevoie?

Tot ce știu e că-mi place compania ei și vreau să cunosc mai bine. Nu mă deranjează să-luăm ușor: cele mai frumoase cadouri îți iau, de obicei, mai mult ca să le desfaci.

Iau tortul, apoi ieșim amândoi în tăcere, iar eu chem liftul.
Respect pentru game și cărți

Foșnetul ascensorului care urcă este singurul zgomot de pe holul liniștit. Intrăm, iar Nora se duce în cel mai depărtat loc din lift.

O las să ia distanță și încerc să nu mă uit la ea, deși ea mă privește. Îi simt ochii fixându-mă, dar îmi dau seama că nu mai are chef de vorbă astăzi.

Îmi simt brațele goale, de parcă *le-ar lipsi ceva*. Nora, poate? În fiecare secundă petrecută cu ea simt că-mi pierd controlul asupra propriului trup.

Nora își atinge codițele și ochii noștri se întâlnesc. Liftul nu s-a mișcat de când ne-am urcat în el. Nici n-aș putea să spun de când ne aflăm aici; mi se pare că au trecut câteva minute, dar e posibil să nu fi fost decât câteva clipe.

Nu-și ia ochii de la mine, studiindu-mă, încercând să dezlege un mister.

Nu eu sunt cel care are secrete, vreau să-i spun.

Mă gândesc la Dakota și la timpul petrecut împreună aseară. Mă gândesc cât de stânjenit și vinovat m-am simțit când n-am putut... să fac față. Mă gândesc la felul în care m-am simțit când am găsit baia pustie, pentru că fosta mea iubită a plecat pe ieșirea de incendiu. N-a trecut decât o noapte, iar acum sunt cu Nora, dorindu-mi să fiu mai aproape *de ea*.

Presupun că și eu am secretele mele.

— S-a stricat? întrebă Nora, iar eu am un moment de panică, gândindu-mă că vorbește despre scula mea.

Când îmi dau seama că vorbește despre lift, îmi vine să râd.

— Nu știu.

Apăs din nou butonul pentru parter. Liftul scoate un sunet, iar ușa se deschide și se închide la loc. Cabina începe să se miște, iar eu ridic din umeri. Oare uitasem să apăs pe buton? Nu știu.

Când ajungem la parter, aştept ca Nora să iasă prima din lift. Cotul ei îmi atinge brațul și mă dau la o parte ca să-i fac loc. Am pielea fierbinte și, pentru o clipă, îmi doresc să pot trăi într-o realitate

Respect pentru oameni și cărți

paralelă. Într-o dimensiune în care o pot atinge pe Nora, o pot ține în brațe. În lumea aceea, Nora ar avea încredere în mine și mi-ar împărtăși lucruri pe care nimeni altceva nu le-ar putea vedea. Ea ar râde șovăitoare și n-ar încerca să se ascundă. Cu fiecare pas făcut în blocul în care locuiesc, această lume imaginară perfectă pălește.

— Nu i-am luat și alt cadou lui Ellen, îmi amintesc eu cu voce tare.

Nora se răsucește și încetinește până când o ajung din urmă.

— Sunt sigură că tortul acesta făcut în casă și timpul tău sunt suficiente.

Inspiră profund.

— Mie mi-ar plăcea la nebunie un astfel de cadou.

Apoi merge mai departe.

Când spune asemenea lucruri, mintea mea, și aşa aglomerată, devine și mai confuză.

— Și totuși, nu-ți plac zilele de naștere? o întreb, sperând nerăbdător la o explicație.

Ziua ei de naștere e săptămâna viitoare, dar m-a făcut să-i promit că n-o să-i pregătesc nimic. Mă pune să-i promit o grămadă de lucruri în ultima vreme. O cunosc de numai câteva săptămâni și deja i-am promis prea multe.

— Nu.

Nora deschide ușa, ținând-o și pentru mine. În loc să-o întreb de ce, mă hotărăsc să vorbesc despre amintirea mea preferată de la aniversări.

— Când eram mai mic, mama făcea mereu hărmălaie de ziua mea de naștere. Toată săptămâna o țineam într-o petrecere. Îmi făcea toate felurile de mâncare preferate și stăteam în fiecare seară până târziu.

Nora ridică privirea la mine. Ne apropiem de intrarea în magazinul de pe colț. Un cuplu trece, ținându-se de mână, lucru care mă face să mă întreb dacă Nora a avut vreodată vreun iubit serios. Mă înnebunește că nu știu nimic despre femeia asta. Are 25 de ani. Trebuie să fi avut relații în trecut.

— Îmi făcea întotdeauna brioșe coapte în conuri de înghețată și mi le aducea la școală. Credea că asta o să-i facă pe copii să mă placă, dar ei făceau mișto de mine și mai mult.

Mi-am amintit de primul an de liceu, când nimeni din toată clasa nu s-a atins de prăjiturile decorate cu bomboane colorate pe care le făcuse mama.

Nimeni în afară de Dakota și de Carter. Toți trei am încercat să mâncăm cât am putut de multe, în drum spre casă, pentru ca mama să credă că toți copiii din clasă au apreciat cadoul ei și că au sărbătorit ziua mea de naștere alături de mine.

Ne mai rămăseseră cinci când am ajuns la noi pe stradă. Le-am lăsat pe un buștean de la intrarea în Petic, o zonă împădurită unde stăteau drogații și oamenii cu soartă grea — cu stomacul gol și cu o viață la fel de goală — și ne-a plăcut să credem că i-am hrănit pe cel puțin cinci dintre ei în ziua aceea.

— Eu aş fi mâncat una, spune Nora, uitându-se prin mine.

Nu-mi explică de ce își urăște propria zi de naștere și nici nu mă aștept să-o facă. Nu de asta i-am povestit o parte din trecutul meu.

Nora deschide ușa magazinului și se aude clopoțelul. Intru după ea și zâmbesc când Ellen ridică privirea, încercând din răsputeri să-și stăpânească un zâmbet până la urechi.